

กิจกรรมศึกษาดูงาน Technical Visit on Sustainable Forest Management Towards Green Growth

ณ สาธารณรัฐเกาหลี (เกาหลีใต้)
ระหว่างวันที่ 20 – 24 ตุลาคม 2558

ด้วย สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (NESDB) ร่วมกับการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย (EGAT) องค์การธุรกิจเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน (TBCSD) และสถาบันสิ่งแวดล้อมไทย (TEI) ได้ร่วมกันจัดกิจกรรมศึกษาดูงานที่สาธารณรัฐเกาหลี (เกาหลีใต้) ในระหว่างวันที่ 20 – 24 ตุลาคม 2558 โดยได้นำคณะเดินทางประกอบด้วยสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย ผู้นำชุมชนจากกฟผ. องค์การสมาชิกองค์กรธุรกิจเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน และสถาบันสิ่งแวดล้อมไทย (TEI) รวมจำนวนทั้งสิ้น 29 ท่าน เพื่อศึกษาดูงานเกี่ยวกับนโยบายแนวทางการอนุรักษ์ และการฟื้นฟูป่าอย่างยั่งยืน เยี่ยมชมพื้นที่ที่ฟื้นฟูป่าที่ประสบความสำเร็จที่สุดของสาธารณรัฐเกาหลี รวมถึงศึกษาดูงานการพัฒนาผลิตภัณฑ์จากป่า พร้อมทั้งศึกษาแนวทางการพัฒนาเมืองควบคู่ไปกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ เพื่อมุ่งสู่การเติบโตเป็นเมืองสีเขียว

Busan Environmental Cooperation

การจัดการของเสียชุมชน เมือง Busan Metropolitan (Haeundae Plant)

เมืองปูซาน (Busan) จัดเป็นเมืองใหญ่หรือมหานคร 1 ใน 6 ของประเทศเกาหลีใต้ โดยมีประชากร 3.5 ล้านคน การจัดการขยะและน้ำเสียชุมชนของเมืองปูซาน ดำเนินการโดย Busan Environmental Corporation (BECO) ซึ่งเป็นหน่วยงานภาครัฐ เริ่มดำเนินการตั้งแต่ปี พ.ศ. 2543 (ค.ศ. 2000) ปัจจุบันมีโรงงานที่กำจัดขยะและน้ำเสียรวมทั้งสิ้น 10 แห่ง

โรงบำบัด และกำจัดของเสีย Haeundae Plant ซึ่งเป็นจุดศึกษาดูงานในครั้งนี้ เริ่มดำเนินการตั้งแต่ปีพ.ศ. 2548 (ค.ศ. 2005) สามารถกำจัดขยะโดยการเผาวันละ 170 ตัน และมีปริมาณน้ำเสียเข้าระบบบำบัด 65,000 ลูกบาศก์เมตร

การกำจัดขยะ เป็นการกำจัดขยะประเภทขยะอินทรีย์จากบ้านเรือนโดยการเผาแบบสายพานที่ อุณหภูมิประมาณ 900 องศาเซลเซียส ซึ่งการเผาไหม้โดยใช้ระบบสายพานจะช่วยลดความชื้นในขยะน้อยลง ส่งผลให้ใช้พลังงานในการเผาน้อยลง ความร้อนที่เกิดขึ้นจากการเผานำมาถูกนำมาใช้เป็นพลังงานในการผลิต กระแสไฟฟ้า ส่วนหนึ่งให้บริการแก่ชุมชน อีกส่วนนำมาใช้เป็นพลังงานทดแทนในโรงบำบัด และกำจัดของเสีย ซึ่งปริมาณไฟฟ้าที่ผลิตจากพลังงานความร้อนที่ได้จากการเผาไหม้ มีประมาณ 800 kW/วัน สิ่งที่เหลือจากการ เผา ได้แก่ เถ้าลอยซึ่งปล่อยออกทางปล่อง stack ที่ความสูง 80 เมตร มีการดักจับสารจำพวก SO_x , NO_x , CO_2 และ Cl โดยควบคุมให้อยู่ในมาตรฐานและมีเครื่องตรวจวัดค่าอัตโนมัติ ที่แสดงผลให้ประชาชนทราบ ตลอดเวลา ส่วนที่เหลือจากการเผาอีกส่วนคือ ขี้เถ้า ซึ่งจะทำให้เย็นก่อนแล้วนำไปฝังกลบ

การบำบัดน้ำเสีย มีน้ำเสียเข้าระบบวันละ 65,000 ลูกบาศก์เมตร/วัน น้ำเสียที่ผ่านการบำบัดและมี คุณภาพน้ำได้มาตรฐาน ส่วนหนึ่งปล่อยลงสู่แหล่งน้ำธรรมชาติ ส่วนหนึ่งนำกลับมาใช้ประโยชน์ ได้แก่ รดน้ำ ต้นไม้สวนสาธารณะ

การมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการของเสีย จะแฝงอยู่ในรูปของสินค้าและบริการ เช่น ค่า กำจัดขยะ ประชาชนจะต้องซื้อถุงสำหรับใส่ขยะจากเทศบาลเท่านั้น เทศบาลจึงจะเก็บขยะไปกำจัด หรือการ ใช้น้ำประปาก็จะมีการบวกค่าบำบัดน้ำเสียเข้าไปกับค่าน้ำประปาด้วยเช่นกัน

Pohang Erosion Control Memorial Park

พื้นที่ Yeong เดิมไม่มีต้นไม้เป็นภูเขาหัวโล่ง ส่งผลให้เกิดการพังทลายของหน้าดิน จึงได้มีการปรับพื้นที่ให้เป็นแบบขั้นบันได รวมถึงมีการสร้างฝายชะลอน้ำ เพื่อป้องกันการพังทลายของดิน ช่วงเริ่มต้นดำเนินงานโครงการในช่วงแรกนั้นโครงการยังไม่ประสบความสำเร็จ อันเนื่องมาจากเป็นช่วงสงครามเกาหลี และสงครามโลกครั้งที่ 2 ป่าไม้ของประเทศโดนทำลายทั้งจากระเบิด การกบฏโยกโยชน์ของผู้รุกราน และจากการลักลอบตัดไม้ จนพื้นที่แทบจะไม่มีต้นไม้เหลืออยู่เลย และประเทศก็มีความต้องการใช้ไม้ในการสร้างสิ่งต่างๆ ที่ใช้สำหรับการทำสงคราม ส่งผลให้ต้นไม้ในประเทศได้รับเสียหาย และลดจำนวนลงเป็นอย่างมาก กลายเป็นปัญหาที่สำคัญของประเทศในเวลาต่อมา รัฐบาลเกาหลีใต้ได้เล็งเห็นถึงปัญหาดังกล่าวจึงได้เริ่มการฟื้นฟูป่าไม้ของประเทศเกิดขึ้น ในปี 1960 การดำเนินงานฟื้นฟูป่าไม้ของประเทศนั้นได้ประสบปัญหาเรื่องการขาดแรงงานคน และเงินทุนสนับสนุนการดำเนินงานโครงการ แต่ถึงอย่างไรหลังจากนั้นเป็นเวลา 10 ปี โครงการดังกล่าวก็ได้ดำเนินการสำเร็จในปี 1970 โดยประสบความสำเร็จอย่างสูงสุดในระหว่างปี 1973 – 1977 ในปี 1980 รัฐบาลได้ให้เงินทุนสนับสนุนโครงการให้สามารถดำเนินงานได้เป็นอย่างดี และปี 1990 หน่วยงานได้มีการหาแนวทางการป้องกันการพังทลายของดินในพื้นที่อื่นๆ ของประเทศ เพื่อเป็นการขยายผลการดำเนินงานโครงการสู่ภูมิภาคต่างๆ ของประเทศที่ประสบปัญหาในลักษณะเดียวกัน โดยลักษณะของดินในบริเวณนี้เป็นดินหินโคลน (Mudstone) ซึ่งเป็นดินที่มีลักษณะไม่เหมาะสมต่อการเจริญเติบโตของต้นไม้ จึงต้องมีการเตรียมพื้นที่ โดยการปรับหน้าดิน และขนดินที่มีคุณภาพดีเหมาะต่อการเจริญเติบโตของต้นไม้มาใช้ในการปลูก ทำให้ต้องใช้แรงงานคนจำนวนมาก ซึ่งล้วนเป็นคนยากจน เพื่อปรับหน้าดิน ขนดิน น้ำ และพันธุ์พืช โดยรัฐบาลจะให้สิ่งตอบแทนเป็นเมล็ดข้าว และธัญพืช แก่ประชาชนแทนการใช้เงินจ้าง ซึ่งดินที่นำขึ้นไปปลูกแทนนั้นต้องใช้เวลาในการดูแลบำรุงดินเป็นเวลา 3 ปี ก่อนที่ปลูกต้นไม้ นอกจากจะมีการคัดเลือกดินที่มีคุณภาพดีแล้วนั้น ก็ได้มีการคัดเลือกพืชพันธุ์ที่มีความเหมาะสมต่อพื้นที่ปลูก ซึ่งต้องเป็นพันธุ์ที่มีความต้านทานสูงเนื่องจากสภาพพื้นที่ไม่ค่อยเหมาะต่อการเจริญเติบโต เช่น ต้นสน เป็นต้น

ซึ่งมีแนวทางการป้องกันการกัดเซาะ (Erosion control) อยู่ 5 แบบ ดังนี้

แบบที่ 1 Hillside Erosion Control เหมาะสมสำหรับพื้นที่ที่เป็นเนินเขาแล้วเกิดการพังทลาย

แบบที่ 2 Preventive Erosion Control เหมาะสมสำหรับพื้นที่ที่ต้องการป้องกันไม่ให้เกิดการพังทลาย

แบบที่ 3 Coastal Erosion Control เหมาะสมสำหรับพื้นที่ที่ติดกับทะเลเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดการกัดเซาะชายฝั่ง โดยการปลูกพืชตามริมชายหาด

แบบที่ 4 Torrent Erosion Control เหมาะสมสำหรับพื้นที่ต้นน้ำ เพื่อป้องกันการพังทลาย

แบบที่ 5 Landscape Erosion Control เหมาะสมสำหรับพื้นที่ที่ปรับปรุงให้เกิดความสวยงามเป็นบริเวณแหล่งท่องเที่ยว

ปัจจัยที่ชี้ให้เห็นถึงความสำเร็จของโครงการนี้ ก็คือการทำให้ประชากรของประเทศมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น และทรัพยากรป่าไม้ของประเทศก็มีจำนวนที่เพิ่มมากขึ้น รวมถึงเมื่อความอุดมสมบูรณ์ของป่าไม้กลับมาก็ส่งผลให้มีสัตว์ป่ากลับมาตามแหล่งอาหารที่สมบูรณ์ ส่วนของการดูแลรักษาป่าให้มีความยั่งยืน รัฐบาลเกาหลีใต้ได้มีข้อกำหนด ระเบียบกฎหมายที่เข้มงวดมาก เช่น ประชาชนไม่สามารถเข้ามาแสวงหาผลประโยชน์ส่วนตัวจากป่าได้ และมีการออกกฎหมายห้ามจุดไฟในป่า เพื่อป้องกันการเกิดไฟป่า มีอัตราค่าปรับสูงมาก นอกจากนี้รัฐบาลได้มีการอบรมให้ความรู้แก่ประชาชนในการดูแลรักษาป่าเพื่อให้เกิดความยั่งยืน นับได้ว่าประเทศเกาหลีใต้ประสบความสำเร็จในการดำเนินงานโครงการฟื้นฟูป่าไม้ของประเทศ และแก้ปัญหาการพังทลายของหน้าดินได้อย่างมีประสิทธิภาพ และมีความยั่งยืน

ทั้งนี้ ประเทศเกาหลีใต้ยังมีหน่วยงานภาครัฐที่สำคัญคือ Korea Forest Service (KFS) ซึ่งมีพันธกิจในการทำงานเชิงนโยบายด้านการอนุรักษ์และการฟื้นฟูป่าระบบนิเวศป่าไม้ การจัดการภัยพิบัติที่เกี่ยวข้องกับป่า และการใช้ประโยชน์จากป่าไม้เพื่อการดูดซับคาร์บอนไดออกไซด์ ในช่วงปี 1950s ประเทศเกาหลีใต้มีการลดลงของพื้นที่ป่าอย่างรวดเร็ว ทำให้พื้นที่ป่าเหลือเพียง 35 เปอร์เซ็นต์ของประเทศ ซึ่งเป็นผลมาจากสงครามและการลักลอบตัดไม้ทำลายป่า หลังจากนั้นรัฐบาลจึงมีนโยบายเพื่อฟื้นฟูป่าไม้ตั้งแต่ปี 1962 โดยนโยบายที่ประสบความสำเร็จที่สุดคือ แผนฟื้นฟูป่าไม้ 10 ปี ฉบับที่ 1 ระหว่างปี 1973 – 1979 (The First 10-Year Forest Rehabilitation Plan) ซึ่งดำเนินงานโดย Korea Forest Service (KFS) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ประชาชนทุกคนมีส่วนร่วมในการฟื้นฟูป่าให้ได้ 16.5 ล้านไร่ และได้รับประโยชน์จากทรัพยากรป่าไม้ ผ่านการขับเคลื่อนและทำงานร่วมกันอย่างเป็นระบบของชุมชนท้องถิ่น หน่วยงานภาครัฐในพื้นที่ ตำรวจ เจ้าหน้าที่ป่า และโรงเรียน ต่อมาในปี 1977-1981 KFS ได้มีแผน แผนฟื้นฟูป่าไม้ 10 ปี ฉบับที่ 2 (The Second 10-Year Forest Rehabilitation Plan) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อฟื้นฟูป่าให้เสร็จตามแผนฉบับที่ 1 และฟื้นฟูป่าเพิ่มเติมอีก 6.5 ล้านไร่ และส่งเสริมการพัฒนาป่าเศรษฐกิจเพื่อให้เกิดการใช้ทรัพยากรจากป่าไม้เพื่อสร้างรายได้ให้แก่ชุมชน ผลลัพธ์จากการทำงานเชิงนโยบายและเชิงปฏิบัติส่งผลให้ในปัจจุบันประเทศเกาหลีใต้มีพื้นที่ป่าถึง 62 เปอร์เซ็นต์ของพื้นที่ทั้งหมด ปัจจัยที่ทำให้การปลูกป่าของประเทศเกาหลีใต้ประสบความสำเร็จคือ การที่ผู้นำประเทศให้ความสำคัญกับการปลูกป่า และการแก้ปัญหาคความยากจนซึ่งเป็นสาเหตุสำคัญของการตัดไม้ทำลายป่า และการมีนโยบายเพื่อสร้างความตระหนักและศักยภาพของประชาชนออกมาใช้ในการฟื้นฟูป่าไม้

Forest Mushroom Research Center

Forest Mushroom Research Center, National Forestry Cooperatives Federation

ศูนย์วิจัยเพื่อการพัฒนาผลิตภัณฑ์จากเห็ด ภายใต้การดำเนินงานของสหพันธ์สหกรณ์ป่าไม้แห่งชาติ ศูนย์วิจัยแห่งนี้มีการวิจัย พัฒนา และถ่ายทอดองค์ความรู้ด้านการปลูกเห็ดชิตาเกะและเห็ดชนิดอื่นๆ โดยการวิจัยเพื่อปรับปรุงสายพันธุ์และคัดเลือกสายพันธุ์ที่ดีเพื่อแจกจ่ายให้เกษตรกรและชุมชนนำไปปลูกเพื่อสร้างรายได้ในครัวเรือน ในปัจจุบันประเทศเกาหลีใต้มีการส่งออกเห็ดชิตาเกะมากเป็นอันดับต้นๆ ของโลก และมีสายพันธุ์เห็ดชิตาเกะที่มีคุณภาพดีทั้งหมด 35 สายพันธุ์ ซึ่งมาจากการพัฒนาสายพันธุ์ของศูนย์วิจัยแห่งนี้ถึง 18 สายพันธุ์ โดยการปลูกเห็ดชิตาเกะจะต้องมีอุณหภูมิที่เหมาะสม (ไม่เกิน 23 องศาเซลเซียส) วิธีการปลูกมี 2 วิธี ได้แก่ การปลูกบนท่อนไม้ของต้นโอ๊ค (1 ท่อน ปลูกได้ 4 ครั้ง) และการปลูกในถุงที่บรรจุขี้เลื่อยต้นโอ๊ค (1 ถุง ปลูกได้ 7 ครั้ง) ทั้งนี้ ศูนย์วิจัยได้ให้ความรู้และฝึกอบรมการปลูกเห็ดชิตาเกะให้แก่ประชาชนทุกเพศทุกวัย อาทิ เกษตรกร ชุมชน เด็กเล็ก นักเรียนและนักศึกษา มีการส่งจดหมายเพื่อแจ้งข่าวสารและกิจกรรมต่างๆ ให้แก่สมาชิกทุกเดือน มีการจัดทำคู่มือการปลูกเห็ดและหนังสือสอนทำอาหารจากเห็ด และได้ขยายความร่วมมือไปยังประเทศอื่นๆ ในภูมิภาค เช่น ประเทศพม่า รวมถึงมีความยินดีที่จะช่วยเหลือประเทศไทยในการวิจัย พัฒนา และถ่ายทอดองค์ความรู้ด้านการปลูกเห็ดชิตาเกะ

Global Green Growth Institute

Global Green Growth Institute (GGGI) หน่วยงานที่ดำเนินงานด้านการเติบโตสีเขียว ซึ่งเป็นหน่วยงานนานาชาติที่ก่อตั้งขึ้นเพื่อส่งเสริมและสนับสนุนการเติบโตทางเศรษฐกิจที่ยั่งยืนให้กับประเทศกำลังพัฒนาและประเทศเศรษฐกิจเกิดใหม่ (Emerging economy) โดยเริ่มก่อตั้งขึ้นในปี พ.ศ. 2555 (ค.ศ. 2012) หลังจากการประชุมสหประชาชาติว่าด้วยสิ่งแวดล้อมและการพัฒนาที่ยั่งยืน โดย GGGI จะเป็นหน่วยงานที่ดำเนินเรื่องนโยบายการพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจเพื่อมุ่งสู่การเติบโตสีเขียวบนหลักการทางสังคมและสิ่งแวดล้อมที่ยั่งยืน ใน 4 ประเด็นหลัก ได้แก่ พลังงาน (Energy) พื้นที่สีเขียว (Green city) การใช้ประโยชน์ที่ดิน (Land use) และด้านน้ำ (Water) โดยดำเนินงานร่วมกับหน่วยงานภาครัฐ และเชื่อมต่อกับภาคธุรกิจให้เข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาเพื่อมุ่งสู่การเติบโตสีเขียว

ตัวอย่างการดำเนินงานของ GGGI ในด้านพลังงาน ซึ่งทางหน่วยงานเห็นว่าภาคการขนส่งมีการปล่อยก๊าซเรือนกระจกในปริมาณที่มาก จึงได้ดำเนินการด้านการขนส่งที่ยั่งยืน (Green transportation) เน้นเรื่องความยั่งยืนของการขนส่ง ซึ่งการดำเนินการดังกล่าวสามารถช่วยลดปริมาณก๊าซเรือนกระจกได้ถึงร้อยละ 14 ช่วยลดปัญหาการจราจร ประชาชนสามารถเข้าถึงระบบขนส่งสาธารณะ และยังเพิ่มความปลอดภัยในการขนส่ง

การดำเนินงานด้านการเพิ่มพื้นที่สีเขียว จากข้อมูลการศึกษา พบว่า พื้นที่ที่เป็นพื้นที่เมืองมีอยู่ประมาณร้อยละ 2 ของพื้นที่โลก โดยภาคเมืองมีการใช้พลังงานร้อยละ 70 และมีการปล่อยก๊าซเรือนกระจกถึงร้อยละ 65 สำหรับการให้ความหมายของ Green city ในที่นี้ หมายถึง เมืองที่มีการใช้ทรัพยากรอย่างคุ้มค่า ปล่อยก๊าซเรือนกระจกในปริมาณที่น้อย และมีความเท่าเทียมในสังคม

สำหรับการดำเนินงานร่วมกับประเทศไทยนั้น GGGI ได้ดำเนินโครงการ Industry GHG Reduction to Support the Implementation of Thailand Climate Change Master Plan ร่วมกับ สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม กรมโรงงานอุตสาหกรรม โดยประเภทของโรงงานที่ดำเนินการศึกษา คือ โรงงานประเภทอาหาร เครื่องดื่ม ยาสูบ ผลิตภัณฑ์ และเครื่องยนต์ โดยทำการศึกษาว่า โรงงานแต่ละประเภทจะสามารถลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกจากกระบวนการใดได้บ้าง ผ่านกระบวนการทำ workshop เพื่อระดมความคิดเห็น และปัญหาอุปสรรคในการดำเนินงาน

ในปัจจุบันประเทศที่เป็นสมาชิกของ GGGI มีทั้งสิ้น 24 ประเทศ โดยประเทศในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้มี 3 ประเทศที่เป็นสมาชิก ได้แก่ ประเทศอินโดนีเซีย ประเทศเวียดนาม และประเทศกัมพูชา

Seoul Metropolitan Government

โครงการ One Less Nuclear Plant ดำเนินการโดย Seoul Metropolitan Government

Seoul Metropolitan Government มีนโยบายการบริหารเมืองที่มุ่งสู่สังคมคาร์บอนต่ำอย่างยั่งยืน (Low-Carbon and Sustainable City) มีการพัฒนาด้านเทคโนโลยีและอุตสาหกรรมที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม มีการปรับตัวเพื่อรับมือกับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ลดการใช้พลังงาน ลดมลพิษ และการเพิ่มพื้นที่สีเขียว

สำหรับนโยบายด้านพลังงาน Seoul Metropolitan Government เริ่มดำเนินการในปี พ.ศ. 2555 (ค.ศ. 2012) โดยมีเป้าหมายเพื่อลดการใช้พลังงานลงให้ได้ 2 ล้านตันน้ำมันดิบเทียบเท่า (TOE) หรือเท่ากับ โรงไฟฟ้านิวเคลียร์ 1 โรง โดยดำเนินการผ่านนโยบาย 6 ด้าน ดังนี้

1. **การเพิ่มการผลิตพลังงานทดแทน ในปี พ.ศ. 2557 (ค.ศ. 2014)** โดยโซลมีแผนในการสร้าง แผงโซลาร์เซลล์บนอาคารสำนักงานต่างๆ เช่น โรงเรียน บ้านพัก และสำนักงานธุรกิจ จำนวน 10,000 อาคาร ซึ่งจะสามารถผลิตกระแสไฟฟ้าได้ถึง 320 MW โดยในปี พ.ศ. 2555 (ค.ศ. 2012) มีการติดตั้งแผงโซลาร์เซลล์ ซึ่งสามารถผลิตกระแสไฟฟ้าได้ 20 MW นอกจากนี้ยังมีการผลิตพลังงานจากไฮโดรเจนและพลังงานจากน้ำขนาดเล็ก โดยในกรุงโซลมีการติดตั้งเซลล์เชื้อเพลิงไฮโดรเจนเพื่อใช้ผลิตกระแสไฟฟ้า ซึ่งมีกำลังการผลิต 230 MW และตั้งเป้าหมายในการพัฒนาพลังงานทดแทนเพิ่มขึ้น คิดเป็นร้อยละ 20 ของการใช้พลังงานทั้งหมด ภายในปี พ.ศ. 2563 (ค.ศ. 2020)
2. **การใช้พลังงานในอาคารอย่างมีประสิทธิภาพ (Building Retrofit Program)** ในระหว่างปี พ.ศ. 2555 -2557 กรุงโซลได้ดำเนินการส่งเสริมให้อาคารต่างๆ จำนวน 12,200 อาคาร มีการใช้พลังงานอย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งอาคารสำนักงาน โรงเรียน บ้านเรือน และอาคารที่อยู่อาศัยที่ให้เช่า (Public Rental Apartment) จากการดำเนินงานดังกล่าว ส่งผลให้ลดการรั่วไหลของพลังงาน และมีการใช้พลังงานอย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น

นอกจากนี้ยังมีการส่งเสริมการใช้หลอด LED โดยดำเนินการเปลี่ยนหลอดไฟเรียบร้อยแล้วทั้งสิ้น 8,000 ล้านหลอดในอาคารสำนักงาน หลอดไฟสาธารณะ ห้างสรรพสินค้า สถานีรถไฟใต้ดิน
3. **การส่งเสริมระบบขนส่งที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม** โดยมีนโยบายส่งเสริมการใช้รถยนต์ส่วนตัวร่วมกันทางเดียวกันไปด้วยกัน รวมถึงการเพิ่มประสิทธิภาพของเครือข่ายรถโดยสารสาธารณะ และทางเดินเท้า นอกจากนี้ เพิ่มจำนวนรถโดยสารที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม รวมถึงการฝึกอบรมการขับรถที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมสำหรับคนขับรถโดยสารสาธารณะ

4. การจ้างงานสีเขียว ให้การสนับสนุนองค์กรทางสังคม (Social Enterprise) ที่ดำเนินงานที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม สำหรับองค์กรทางสังคมขนาดเล็กที่ดำเนินงาน รัฐบาลจะให้คำแนะนำ การบริการเงินสินเชื่อ ให้คำปรึกษาด้านการลงทุน และการส่งเสริมด้านการค้า
5. การสร้างเมืองที่ใช้พลังงานต่ำ สำหรับอาคารใหม่เพื่อการอยู่อาศัยและอาคารสำนักงาน ได้ดำเนินการส่งเสริมในการออกแบบอาคารเพื่อประหยัดพลังงานหรืออาคารที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับอาคารพาณิชย์ และอพาร์ทเมนต์ขนาดใหญ่
6. การสร้างวัฒนธรรมหรือการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมให้เกิดการใช้พลังงานต่ำ สำหรับภาคประชาชน มีการตั้งคณะกรรมการโครงการ “One Less Nuclear Power Plant” ขึ้น เพื่อส่งเสริมให้ชุมชนมีการลดการใช้พลังงานในบ้านเรือนหรือในอาคาร ทั้งนี้การร่วมโครงการเป็นความสมัครใจของผู้เข้าร่วมเอง ซึ่งหากสามารถลดการใช้พลังงานลดได้ร้อยละ 10 จะได้รับคู่มือ สำหรับการเดินทางสาธารณะหรือผลิตภัณฑ์ที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม เป็นแรงจูงใจ นอกจากนี้ยังมีการตั้งกลุ่มเด็กนักเรียน The Energy Guardian Angels ขึ้น เพื่อทำหน้าที่จิตอาสาในการเป็นผู้นำเรื่องการประหยัดพลังงาน โดยกรุงโซลมีเป้าหมายที่จะขยายกลุ่มเด็กนักเรียนกลุ่มนี้ให้ถึง 20,000 คน ใน 400 โรงเรียน

Incheon Free Economic Zone

เนื่องจากรัฐบาลเกาหลีใต้ได้เล็งเห็นว่ากรุงโซล ซึ่งเป็นเมืองหลวงของประเทศเกาหลีใต้นั้นนับวันยังมีจำนวนประชากรหนาแน่นมากขึ้นอย่างต่อเนื่อง รวมถึงมีความต้องการเพิ่มการขยายตัวทางเศรษฐกิจของประเทศ และต้องการให้ประชาชนของประเทศมีคุณภาพชีวิตที่ดีมากยิ่งขึ้น ลดความแออัดของประชากรในเมืองหลวง รัฐบาลเกาหลีใต้จึงได้คิดแผนแม่บทในการสร้างเมืองใหม่ขึ้นมาที่เรียกว่า Incheon Free Economic Zone : IFEZ ขึ้นมา เพื่อรองรับการพัฒนาเมืองอย่างยั่งยืนในอนาคต ซึ่งเกิดจากความร่วมมือกันระหว่างภาครัฐบาล และภาคเอกชน โดยการถมทะเลให้ได้พื้นที่ราบทั้งหมดเป็นบริเวณขนาดใหญ่ ซึ่งประกอบด้วยพื้นที่ 3 เขต คือ ซองโด (Songdo) ยองจง (Yeongjong) และซองนา (Cheongna) โดยมีศูนย์กลางของการพัฒนาพื้นที่ Incheon Free Economic Zone : IFEZ คือ ส่วนของซองโด ซึ่งรัฐบาลต้องการพัฒนาให้กลายเป็นพื้นที่ที่เป็นศูนย์กลางธุรกิจระหว่างประเทศ เพราะพื้นที่ดังกล่าวสามารถเชื่อมต่อเมืองสำคัญต่างๆในประเทศแถบภูมิภาคเอเชีย ควบคู่ไปกับการเป็นศูนย์กลางของเทคโนโลยีที่ล้ำสมัยในด้านต่างๆ ไม่ว่าจะเป็น ด้านนวัตกรรมทางการแพทย์ อุตสาหกรรมต่างๆ เป็นต้น และได้มีการวางแผนการจัดการด้านการศึกษาที่ดีที่สุดให้กับคนในเมืองใหม่โดยเน้นการจัดการสภาพแวดล้อมให้เอื้ออำนวยต่อการศึกษา รวมถึงหลักสูตรที่ได้มาตรฐานระดับสากล รวมถึงให้พื้นที่จัดตั้งมหาวิทยาลัย และสถานศึกษาชั้นนำทั้งของในประเทศ และนานาชาติ เพื่อเป็นการสร้างแรงจูงใจให้ประชาชนเกาหลีเข้ามาใช้ชีวิตในเมืองใหม่นี้ เพื่อเป็นการลดความแออัดของประชากรในเมืองหลวงนั่นเอง เป็นการขยายความเจริญในทุกด้านไปสู่ทุกพื้นที่ และส่วนของยองจง ซึ่งเป็นบริเวณที่สร้างสนามบินอินชอน นับได้ว่าเป็นสนามบินที่ให้บริการที่ดีที่สุดเป็นอันดับ 1 ของโลก จึงได้วางเป้าหมายที่จะพัฒนาพื้นที่เขตนี้เป็นศูนย์กลางด้านโลจิสติกส์นานาชาติที่ครบวงจร และแหล่งท่องเที่ยวต่างๆ เนื่องจากพื้นที่ดังกล่าวนี้เป็นพื้นที่ที่มีตำแหน่งที่เหมาะสมเอื้ออำนวยความสะดวกต่อการขนส่งสินค้าระหว่างประเทศได้อย่างดี เพราะสามารถขนส่งสินค้าระหว่างประเทศจากประเทศจีน ฮองกง และญี่ปุ่น ได้ในระยะเวลาอันสั้น นับได้ว่าเป็นพื้นที่ยุทธศาสตร์ที่ดีด้านการขนส่ง รวมถึงมีท่าเรืออินชอน ซึ่งเป็นท่าเรือที่มีขนาดใหญ่เป็นอันดับที่ 2 รองจากท่าเรือปูซานเป็นท่าเรือที่มีความทันสมัยครบวงจร และมีเรือโดยสารให้บริการตลอด 24 ชั่วโมง และส่วนของเขตซองนานั้นจะพัฒนาให้เป็นศูนย์กลางด้านนันทนาการ และสวนสนุกระดับโลก รวมถึงพัฒนาพื้นที่สีเขียว เพื่อให้คุณภาพชีวิตที่ดี และมีความสุขในการดำรงชีวิตแก่ประชาชนในเมือง จากแผนแม่บทการพัฒนา และสร้างเมืองใหม่เพื่อให้เป็นเขตเศรษฐกิจพิเศษนั้นเป็นการวางแผนผังเมืองที่มีความชัดเจน และครอบคลุมในทุกด้านไม่ว่าจะเป็นด้านเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม รวมถึงเอื้อประโยชน์ต่อการบริหารจัดการใช้ประโยชน์ที่ดิน ทั้งนี้ ก็เพื่อเป็นการรองรับการเติบโตของเมืองในอนาคต ซึ่งเมืองใหม่ดังกล่าวนี้นับได้ว่าเป็นเมืองที่มีความน่าสนใจเป็นอย่างมาก เนื่องจากหลักการสร้างเมืองใหม่นี้ก็เพื่อเป็นฐานรองรับการค้าการลงทุนธุรกิจจากนานาชาติ และภายในประเทศ รวมถึงการพัฒนาเมืองนี้ให้เป็น Eco City หรือเมืองสีเขียวในอนาคต

จากกิจกรรมศึกษาดูงานที่สาธารณรัฐเกาหลี (เกาหลีใต้) ในครั้งนี้ นับได้ว่าเป็นโอกาสอันดีอย่างยิ่งแก่คณะฯ เนื่องจากผู้เข้าร่วมกิจกรรมจะได้รับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแนวทางการอนุรักษ์ และการฟื้นฟูอย่างยั่งยืน รวมถึงแนวทางการพัฒนาเมืองควบคู่ไปกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ เพื่อมุ่งสู่การเติบโตเป็นเมืองสีเขียว และมีการแลกเปลี่ยนข้อคิดเห็นซึ่งกันและกัน เพื่อนำความรู้ต่างๆ ที่ได้รับจากการเยี่ยมชมในครั้งนี้มาปรับใช้กับประเทศไทยได้เป็นอย่างดี

ต้องการข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ:

โทรศัพท์ 02-503-3333 เบอร์ต่อ 509 (ภิญญาดา เจริญสิน)

Email: pinyada@tei.or.th